

Intermezzičko dušičkovité

To je vždycky ten okamžik, který uvádí mysl do pohybu. Svět se rozevře do úplně jiných dimenzí stejně jako se mozek noří do zvláštní mlhy duchovních mraků. Do toho co nám někdo předestřel, abychom se mohli trápit a radovat, toužit a milovat. Pátral snad už někdo po tom někom???? Jaká je to malicherná otázka. Jistěže pátral, vlastně všichni lidé pátrají. Někteří o tom vědí a snaží se vědecky seřadit to své pátrání a někteří o tom nevědí, ale přesto je něco nutí stále se nořit hlouběji a hlouběji. Marně si lámu hlavu, jestli je to trest nebo dar. Možná je to dar, který nám dal někdo za trest. Ale co jsme my lidé udělali zlého bylo zřejmě uděláno tak dávno, že to není ničím doloženo. Možná, že trest je právě to prozření a dar rozumu. Tady máš člověče rozum a dělej si s ním, co rozumíš. Rozum je zabodnutá dýka do zad duše. Já vím, že duše nemá žádná záda a pokud něco má, tak to je jistě odvrácená strana. Protože i tu jsme dostali darem, duši co se chvěje jako pavučinka na větvičce v lese. Duši co právě má tu odvrácenou a naopak přivrácenou stranu, temnou a světlou a můžete ji vidět tisíckrát jinak. Někdy jako ostré střepy skla a sametový polštářek, někdy je to horký proud lávy a vlnky plnokvětého moře. Avšak co je na ní nejzvláštnější je její nestabilita. Ta naše duše, věčně neposedná a kluzká, věčně se stáčejíící k té straně odvrácené nebo temné. To nebe a peklo, to tajemství neřečeného a tušeného. Jak někdy cítíte, že vám pod nohama všechno klouže a zvláštní proudy táhnou do temna a varu. Pořád to před vámi trčí jako rozcestník na hranici pouště a oázy a je tak těžké se vydat správnou cestou, protože ne vždy cesta oázou je cesta pravá.

Tak to je náš trest. Rozum, který se v nás taví na nejistotu, kořeněnou pochybnostmi. Někdy bych řekl, že rozum je dar Ďábla víc než Boha. Kdybychom žili jenom se základním vědomím přežití, asi bychom byli šťastnější. Jenže to právě nejde.To si právě na nás někdo vymyslel.